

Salmer:

DDS 241 - DDS 232 –DDS 233

Læsninger:

**Salmernes Bog 22,22b-32 -Apostlenes Gerninger 10,34-41 -Lukasevangeliet
24,13-35**

Prædiken til 2. Påskedag:

Der hviler en tung stemning over begyndelsen på dagens Evangelielæsning. Den tomme grav til trods hersker der en stemning af modløshed og uforståenhed hos de to disciple: For hvad skete der egentlig i påsken? Og hvordan skal de finde hoved og hale i det hele?

Tvivlen og uroen har fået dem til at pakke deres ting og forlade Jerusalem, for de forstår ikke, hvad der er foregået i påsken. De ser ikke meningen. Tvivlende og vemodige har de to disciple tilsyneladende glemt alle Jesu løfter. I stedet giver de op og bryder op. De lægger Jesus, fællesskabet og alting bag sig og begiver sig afsted mod nye horisonter.

Undervejs på deres vandring diskuterer de meningen og meningsløsheden med det hele med hinanden, men så sker det uventede: Jesus slår følge med dem. Ikke som den Jesus de kender, men i det skjulte. Forklædt som en medrejsende hjælper Jesus dem på vej, indtil de endelig indser, hvem han er – og så, lige så pludseligt, som han dukkede op, er han væk igen. Et kort nedslag i tid og sted, men alligevel nok til at forandre alt: For

de to disciple ryster modløsheden og meningsløsheden af sig og haster tilbage til de andre for at fortælle, hvad der er sket, i en erkendelse af, at de nye horisonter nu ligger bag dem frem for forude.

Disciplene i dagens evangelielæsning er med andre ord nok, som folk er flest: De fatter mod, så længe de har noget at håbe og tro på, men når verden forandrer sig, bliver de usikre. Og mon ikke de fleste af os kan genkende den usikkerhed fra vores eget liv? Har vi mon ikke også, på et eller andet tidspunkt, oplevet at opgive og ændre kurs? Ikke nødvendigvis fordi det var det rigtige at gøre - men fordi vi ikke formåede andet? Har vi da ikke også været på Emmausvandring gennem livet?

At flygte eller ændre kurs er trods alt en helt og aldeles menneskelig reaktion og, til tider, en nødvendig overlevelsesmekanisme. Vi risikerer at flygte, når vi overvældes, uanset om det er af frygt, angst, vrede, eller kærlighed. Og, som vi hører i dag, er selv Jesu disciple ingen undtagelse – de er også kun mennesker.

Som mennesker kæmper de, og også vi, før eller siden, med meningsløsheden. Ikke nødvendigvis på samme måde – for vores udgangspunkt og vores syn på verden kan være vidt forskellige – men kampen, den er vi fælles om. Kampen med meningsløsheden fortæller os, at vi er mennesker, ikke kun af ånd, men også af kød og blod; at vi er i stand til at reflektere over tilværelsen og betænke os, når virkeligheden ikke lever op til forventningerne.

Men hvad så, når vi taber kampen og vender os bort fra virkeligheden? Kan vi flygte fra problemerne? Forsvinder meningsløsheden, hvis vi, som de to disciple i dagens evangelielæsning, ændrer kurs og lægger livet, som vi kender det, bag os?

Nej – det tror jeg hurtigt, vi kan blive enige om. Hverken vi eller disciplene kan løbe fra virkeligheden eller fra vores ansvar. Men man kan spørge, om vores Emmausvandring alligevel ikke tjener et formål? For når vi kastes ud i mismod og tvivl og for alvor tvinges til at tage stilling, på godt og på ondt, så er det dér, alene med tankerne og med Gud, at vi har muligheden for at finde os selv og blive fundet.

Som vi hører i læsningen til i dag, kommer Gud til os; og i mødet med Gud får tilværelsen en ny mening.

I dagens evangelietekst hører vi frem for alt andet om den Gud, som går med os mennesker hele vejen: Ikke bare i glæden, men også i sorgen og tvivlen – selv dér, hvor vi når så langt ud, at vi lægger alting bag os.

At Jesus kommer til disciplene midt i deres afmagt og håbløshed er sigende, for det gør opstandelsen konkret. Det hiver så at sige opstandelsen helt ned på jorden. I dagens evangelielæsning hører vi nemlig, at Kristus ikke bare er opstået, Han er også nærværende i vores liv. Sagt med andre ord: Gud svigter ikke os, selv ikke når vi svigter os selv og hinanden. Vi er aldrig overladt til mismodet – vi er aldrig overladt til os selv.

Dermed bliver Jesu løfte til virkelighed: ”*Se, jeg er med jer alle dage indtil verden ende*”. Det løfte er ikke bare tom snak eller fine ord, det er evigt aktuelt i kraft af Jesu opstandelse fra de døde – ikke kun for disciplene, men også for os.

Jesu opstandelse er altså nærvær. Nærvær i glæde og sorg, medgang og modgang, selv der, hvor vi flygter fra alt – ja, selv der, hvor vi flygter fra Gud. Opstandelsen er Guds gave til os med et nærvær, der rammer os i et splitsekund og gør alting nyt: Også vores horisonter.

Det er i kraft af det gudsnærvær, at vi ikke bare kan se fremad, men også tilbage; at vi ser os selv og verden omkring os for det, som det er; og det, som vi er. I mødet med Gud åbnes vores øjne altså for en ny virkelighed, idet vi, som disciplene, kaldes til discipelskab på ny. Vi får med andre ord en chance til: En chance for at genfinde vores styrke, se på livet med nye briller, og for at tage vores ansvar på os på ny.

Den chance kan vi kun se og gribe med troen. Men når vi tror; når vi ser og føler Guds nærvær i livet; så vil vi også se alt desto klarere.

Lad os derfor ikke miste modet, når meningsløsheden rammer os, men derimod glæde os over, at vi mennesker ikke bare fortaber os – men at vi også bliver fundet igen. Og lad os glæde os over, at der ikke findes det sidespor, som kan få os så meget på afveje, at der ikke er en vej tilbage, fordi alt er muligt for Gud.

Amen.

